

TEESIT

KOMMUNISTISEN INTERNATIONALEN TOISEN KONGRESSIN PERUSTEHTÄVISTÄ

1. Kansainvälisen kommunistisen liikkeen kehityksen nykyiselle kaudelle on ominaista se, että kaikissa kapitalistisissa maissa vallankumouksellisen proletariaatin parhaat edustajat ovat käsittäneet täydellisesti Kommunistisen Internationalen tärkeimmät periaatteet, nimittäin: proletariaatin diktatuurin ja Neuvostovallan, ja asettuneet varauksettomasti ja intomielin Kommunistisen Internationalen kannalle. Vieläkin tärkeämpi ja suurempi edistysaskel on se, että kaikkialla, ei vain kaupunkilaisproletariaatin mitä laajimpien joukkojen keskuudessa, vaan myös maaseudun kehittyneimpien työläisten keskuudessa, on havaittavissa täysin selvästi, että ne kannattavat ehdottomasti näitä tärkeimpiä periaatteita.

Toisaalta on tavattoman nopeasti kasvavassa kansainvälisessä kommunistisessa liikkeessä ollut nähtävissä kaksi virhettä eli heikkouutta. Toinen niistä, joka on hyvin vakava ja tietää erittäin suurta välitöntä vaaraa proletariaatin vapautusasian menestykselle, on se, että osa II Internationalen vanhoista johtajista ja vanhoista puolueista, jotka osaksi antavat puolittain tiedottomasti myöten joukkojen pyrkimyksille ja painostukselle, osaksi tietoisesti pettävät niitä säilyttääkseen entisen asemansa porvariston asiamiehinä ja auttajina työväenliikkeen sisällä, ilmoittavat yhtyvänsä tietyin ehdoin ja jopa ehdoittakin III Internationaleen jääden kuitenkin tosiasiallisesti, kaikessa käytännöllisessä puoluetöyssä ja poliittisessa toiminnassaan II Internationalen tasalle. Tällainen asiointila on kerrassaan sietämätön, sillä se suoranaisesti turmelee joukkoja, alentaa

III Internationalen arvovaltaa ja synnyttää sen vaaran, että tapahtuu muitakin samanlaisia petoksia kuin oli hätäpikaisesti kommunisteiksi kääntyneiden Unkarin sosialidemokraattien suorittama petos. Toinen, paljon vähäisempi virhe, joka on pikemminkin liikkeen kasvuun liittyvää sairautta, on pyrkimys „vasemmistolaisuuteen”, josta on seurauksena, että arvioidaan väärin puolueen merkitys ja tehtävät luokan ja joukkojen suhteen ja vallankumouksellisten kommunistien velvollisuus toimia porvarillisissa parlamenteissa ja taantumuksellisissa ammattiliitoissa.

Kommunistien velvollisuus on paitsi paljastaa myös arvostella avoimesti liikkeensä heikkouksia, jotta niistä voitaisiin vapautua mahdollisimman nopeasti ja perusteellisesti. Tätä varten täytyy ensinnäkin määritellä konkreettisemmin, erittäinkin jo olevan käytännöllisen kokemuksen pohjalla, käsitteiden: „proletariaatin diktatuuri” ja „Neuvostovalta” sisältö; toiseksi osoittaa, nimenomaan minkälaista voi ja tulee olla kaikissa maissa viipymättömän ja järjestelmällisen valmistelutyön näiden tunnusten toteuttamiseksi; kolmanneksi osoittaa tiet ja keinot, joiden avulla poistetaan liikkeemme puutteellisuudet.

I

PROLETARIAATIN DIKTATUURIN JA NEUVOSTOVALLAN OLEMUS

2. Jotta sosialismi (kommunismien ensimmäinen vaihe) saisi voiton kapitalismista, proletariaatin, joka on ainoa todella vallankumouksellinen luokka, tulee suorittaa kolme seuraavaa tehtävää. Ensiksikin kukistaa riistäjät ja ennen kaikkea porvaristo, joka on niiden tärkein taloudellinen ja poliittinen edustaja; nujertaa ne täydellisesti; lannistaa niiden vastarinta; tehdä mahdottomaksi niiden kaikkinaiset yritykset palauttaa pääoman ies ja palkkaorjuus. Toiseksi innostaa ja saada proletariaatin vallankumouksellisen etujoukon, sen kommunistisen puolueen, mukaan ei vain koko proletariaatti tai sen valtaosa, suuri enemmistö, vaan myös kaikki työtätekevät ja pääoman riistämät joukot; valistaa, järjestää, kasvattaa ja totuttaa niitä kurinalaisuuteen sen rajattoman rohkean ja armottoman ankaran taistelun kulussa, jota käydään riistäjiä vastaan; vapauttaa tämä

väestön valtaenemmistö kaikissa kapitalistisissa maissa porvariston vaikutusvallasta, saada se käytännöllisen kokemuksen pohjalla luottamaan proletariaatin ja tämän vallankumouksellisen etujoukon johtoon. Kolmanneksi neutralisoida tai tehdä vaarattomaksi se kiertämätön horjunta porvariston ja proletariaatin välillä, porvarillisen demokratian ja Neuvostovallan välillä, jota miltei kaikissa kehittyneissä maissa ilmenee vielä verraten suurilukuisen, joskin väestön vähemmistön muodostavan maataloutta, teollisuutta ja kauppaa harjoittavien pienyrittäjien luokan sekä tätä luokkaa vastaavan sivistyneistö-, virkailija- y.m. kerroksen keskuudessa.

Ensimmäinen ja toinen tehtävä ovat itsenäisiä tehtäviä, joista kumpikin kaipaa omia erikoisia toimintamenetelmiä riistäjien suhteen ja riistonalaisten suhteen. Kolmas tehtävä johtuu kahdesta edellisestä ja vaatii vain soveltamaan taitavasti, ajoissa ja joustavasti ensimmäisen ja toisen tehtävän edellyttämiä menetelmiä riippuen siitä, millaisissa konkreettisissa olosuhteissa horjuntaa on kulloinkin tapahtunut.

3. Sellaisessa konkreettisessa tilanteessa, jonka on luonut militarismi, imperialismi, siirtomaiden ja heikkojen maiden kuristaminen, imperialistinen maailmansota ja Versailles'in „rauha” koko maailmassa ja ennen kaikkea kehittyneimmässä, mahtavimmissa, sivistyneimmässä ja vapaimmissa kapitalistisissa maissa,— sellainen oletamus, että kapitalistit alistuvat rauhallisesti riistonalaisen enemmistön tahtoon, että sosialismiin voidaan siirtyä rauhallista reformitietä, on paitsi äärimmäistä poroporvarillista tylsäjärkisyyttä, myös työläisten suoranaista harhauttamista, kapitalistisen palkkaorjuuden kaunistelemista, totuuden salaamista. Totuus on se, että porvaristo, kaikkein sivistyneinkin ja demokraattisin porvaristo, ei nyt enää kavahda mitään petosta eikä rikosta, miljoonien työläisten ja talonpoikain tapattamista tuotantovälineiden yksityisomistuksen pelastamiseksi. Vain porvariston väkivaltainen kukistaminen, sen omaisuuden konfiskoiminen, koko porvarillisen valtiokoneiston, parlamentti-, oikeus-, sotilas-, virkamies-, hallinto-, kunnallisy.m. laitoksen, murskaaminen alhaalta ylös saakka ja vihdoin kaikkien vaarallisimpien ja peräänantamattomimpien riistäjien karkottaminen tai eristäminen ja saatta-

minen ankaran silmälläpidon alaiseksi, jotta voidaan täis-
tella kiertämättömiä vastarintayrityksiä ja kapitalistisen
orjuuden palauttamisyrityksiä vastaan,—vain sellaiset toi-
menpiteet voivat taata sen, että todella alistetaan koko
riistäjäluokka.

Samanlaista kapitalismin ja porvarillisen demokratian
kaunistelemista, samanlaista työläisten harhauttamista on
toisaalta se II Internationalen vanhojen puolueiden ja van-
hojen johtajien tavanomainen olettamus, että työtätekevien
ja riistettyjen enemmistö kykenee muka kapitalistisen
orjuuden vallitessa, porvariston ikeen alaisena, joka saa
äärettömän moninaisia muotoja, mitkä ovat sitä hiotumpia
ja samalla sitä ankarampia ja armottomampia, mitä kult-
tuurisempi on kyseinen kapitalistinen maa,—olettamus,
että tuolla enemmistöllä muodostuu itsestään täysin selvä
sosialistinen maailmankatsomus, lujat sosialistiset vakau-
mukset ja luja luonne. Tosiasiassa vasta sen jälkeen, kun
proletariaatin etujoukko tämän ainoan vallankumoukselli-
sen luokan tai sen enemmistön tukemana kukistaa riistäjät,
lannistaa heidät, vapauttaa riistetyt orjanasemasta, paran-
taa viipymättä heidän elinolojaan pakkoluovutettujen
kapitalistien kustannuksella, vasta sen jälkeen ja kärkevän
luokkataistelun kulussa käy mahdolliseksi työtätekevien ja
riistettyjen laajojen joukkojen valistaminen, kasvattaminen,
järjestäminen proletariaatin ympärille sen vaikutuksen ja
johdon alaisena, niiden vapauttaminen yksityisomistuksen
synnyttämästä itsekkyydestä, pirstoutuneisuudesta, pa-
heista ja heikkoudesta, niiden yhdistäminen vapaiden
työntekijäin vapaaksi liitoksi.

4. Kapitalismin voittamiseksi on tarpeen, että johtavan,
kommunistisen puolueen, vallankumouksellisen luokan,
proletariaatin, ja joukkojen, t.s. kaikkien työtätekevien ja
riistettyjen, välillä vallitsee oikea keskinäissuhde. Vain
kommunistinen puolue, jos se on todellakin vallankumouk-
sellisen luokan etujoukko, jos siihen kuuluu tämän luokan
parhaimmisto, jos sen jäsenet ovat kyllin tietoisia ja uskol-
lisia, sitkeän vallankumoustaistelun kokemusten valistamia
ja karaisemia kommunisteja, jos tuo puolue on kyennyt
saamaan aikaan katkeamattoman yhteyden oman luokkansa
elämään ja sitä tietä kaikkiin riistettyihin joukkoihin ja
saavuttanut tämän luokan ja näiden joukkojen täyden
luottamuksen, vain sellainen puolue pystyy johtamaan

proletariaattia, kun käydään mitä ankarinta, ratkaisevaa, viimeistä taistelua kapitalismin kaikkia voimia vastaan. Ja toisaalta vain sellaisen puolueen johtamana proletariaatti voi kehittää vallankumouksellisen rynnistyksensä täyteen voimaansa ja tehdä täysin tehottomaksi pienen vähemmistön — kapitalismin turmeleman työläisaristokratian, trade unionien ja osuustoiminnan vanhojen johtomiesten väistämättömän apaattisuuden ja osittaisen vastarinnankin, voi panna liikkeelle kaikki voimansa, jotka jo kapitalistisen yhteiskunnan taloudellisen rakenteen vuoksi ovat verrattomasti suuremmat kuin proletariaatin suhteellinen osuus väestöstä. Vihdoin vain sellaiset joukot, s.o. työtätekevät ja riistonalaiset kokonaisuutena otettuna, jotka on jo tosiasiallisesti vapautettu porvariston ja porvarillisen valtiokoneiston sorrosta ja jotka ovat saaneet mahdollisuuden järjestyä todella (riistäjistä) vapaasti omiksi Neuvostoiksi, voivat ensi kerran historiassa panna liikkeelle kymmenien miljoonien kapitalismin sortamien ihmisten kaiken aloitekyvyn ja energian. Vasta sitten, kun Neuvostoista on tullut ainoa valtiokoneisto, maan hallintaan voivat todella osallistua riistettyjen joukot, joista kaikkein valistuneimman ja vapaimmankin porvarillisen demokratian vallitessa yhdeksänkymmentä yhdeksän sadasosaa on aina tosiasiallisesti syrjäytetty maan hallinnasta. Vasta Neuvostoissa riistettyjen joukot alkavat todella oppia, ei kirjoista, vaan oman käytännöllisen kokemuksensa pohjalla, rakentamaan sosialismia, luomaan uutta yhteiskunnallista kuria ja vapaiden työntekijäin vapaata liittoa.

II

MITEN ON VALMISTAUDUTTAVA VIIPYMÄTTÄ JA KAIKKIALLA PROLETARIAATIN DIKTATUURIIN?

5. Kansainvälisen kommunistisen liikkeen kehityksen nykyaikaa luonnehtii se, ettei kapitalistimaiden valtaosassa proletariaattia ole valmistettu lopullisesti — hyvin useissa tapauksissa ei ole alettu vielä järjestelmällisesti valmistamaan — diktatuurinsa toteuttamiseen. Tästä ei seuraa, että proletaarinen vallankumous on mahdoton aivan lähitulevaisuudessa; se on täysin mahdollinen, sillä taloudellisessa ja poliittisessa tilanteessa on tavattoman

runsaasti tulenarkaa ainesta ja syitä, joiden vuoksi se voi odottamatta syttyä; on olemassa myös vallankumouksen toinen edellytys proletariaatin valmentuneisuuden lisäksi, nimittäin: yleinen kriittillinen tila kaikissa hallitsevissa ja kaikissa porvarillisissa puolueissa. Mutta yllä sanotusta seuraa, että kommunististen puolueiden päiväntehtävänä ei ole nyt vallankumouksen jouduttaminen, vaan proletariaatin valmistamisen voimistaminen. Toisaalta yllämainitut monien sosialististen puolueiden historiaan liittyvät tapaukset pakottavat kiinnittämään huomiota siihen, ettei proletariaatin diktatuurin „tunnustaminen” jäisi vain sanalliseksi.

Siksi kommunististen puolueiden päätehtävänä proletariaatin kansainvälisen liikkeen näkökannalta katsoen on nykyhetkellä kommunistisen liikkeen hajallisten voimien yhteenliittäminen, yhtenäisen kommunistisen puolueen muodostaminen (tai jo olevan puolueen lujittaminen ja uudistaminen) jokaisessa maassa sen työn kymmenkertaistamiseksi, jota tehdään proletariaatin valmistamiseksi valtiiovallan valtaamiseen ja nimenomaan proletariaatin diktatuurin muodossa esiintyvän vallan valtaamiseen. Proletariaatin diktatuurin tunnustavien ryhmien ja puolueiden tavanomaisessa sosialistisessa työssä ei ole toimitettu vielä likimainkaan riittävässä määrin sitä perusteellista uudelleenjärjestelyä, sitä perusteellista uudistamista, mikä on välttämätöntä, jotta tuo työ voitaisiin katsoa kommunistiseksi ja proletariaatin diktatuurin aattokauden tehtäviä vastaavaksi.

6. Kun proletariaatti valloittaa valtiiovallan, niin proletariaatin luokkataistelu porvaristoa vastaan ei lopu, vaan tulee päinvastoin erikoisen laajaksi, kärkeväksi ja ankaraksi. Kaikki ne ryhmät, puolueet ja työväenliikkeen toimihenkilöt, jotka ovat täydellisesti tai osittain reformismin, „keskustan” j.n.e. kannalla, asettuvat kiertämättömästi taistelun äärimmilleen kärjistyessä joko porvariston puolelle tai joutuvat horjuvien joukkoon tai (mikä on kaikkein vaarallisinta) voitokkaan proletariaatin epäluotettavien ystävien joukkoon. Sen vuoksi proletariaatin diktatuurin valmistelu ei vaadi ainoastaan voimistamaan taistelua reformistisia tendenssejä ja „keskustalaisia” vastaan, vaan myös muuttamaan tämän taistelun luonnetta. Taistelu ei saa rajoittua noiden tendenssien virheellisyyden selittämiseen,

vaan on paljastettava herkeämättä ja armottomasti jokainen työväenliikkeen toimihenkilö, jolla ilmenee sellaisia tendenssejä, sillä muuten proletariaatti ei saa tietää, kenen kanssa se lähtee ratkaisevaan taisteluun porvaristoa vastaan. Tämä taistelu on sellaista, että se voi milloin hyvänsä vaihtaa — ja vaihtaakin, kuten käytäntö on jo osoittanut, — arvosteluaseen aseelliseen arvosteluun. Kaikkinainen epäjohtonmukaisuus tai heikkous reformisteiksi tai „keskustalaisiksi” osoittautuneiden paljastamisessa on omiaan suoranaisesti voimistamaan sitä vaaraa, että porvaristo kukistaa proletariaatin vallan käyttäen huomenna vastavallankumouksen suorittamiseen sitä, mikä lyhytnäköisistä ihmisistä näyttää tänään vain „teoreettiselta erimielisyydeltä”.

7. Muun muassa ei saa rajoittaa proletariaatin ja porvariston kaikkinaisen yhteistoiminnan, kaikkinaisen „kollaboraation” tavanomaiseen periaatteelliseen kieltämiseen. Tavallinen „vapauden” ja „tasa-arvoisuuden” puolustaminen, silloin kun säilyy tuotantovälineiden yksityisomistus, muuttuu proletariaatin diktatuurin vallitessa, koska tämä diktatuuri ei voi milloinkaan hävittää heti kerralla yksityisomistusta täydellisesti, — muuttuu sellaiseksi „yhteistoiminnaksi” porvariston kanssa, mikä suoranaisesti horjuttaa työväenluokan valtaa. Proletariaatin diktatuurihan merkitsee sitä, että valtiollisesti laillistetaan ja suojataan valtiovallan koko koneiston avulla riistäjien „ei-vapaus” jatkaa sortamista ja riistämistä, omistajan „ei-tasa-arvoisuus” (s.o. sellaisen ihmisen „ei-tasa-arvoisuus”, joka ottaa itselleen henkilökohtaisesti tietyt yhteiskunnallisella työllä luodut tuotantovälineet) omistamattoman kanssa. Se, mikä „demokratia”-kysymyksessä näyttää ennen proletariaatin voittoa vain teoreettiselta erimielisyydeltä, muuttuu kiertämättömästi huomenna, voiton jälkeen, ase-in ratkaistavaksi kysymykseksi. Siis joukkojen alustavakin valmistaminen proletariaatin diktatuurin pystyttämiseen on mahdotonta, ellei muuteta perusteellisesti „keskustalaisia” ja „demokratian puolustajia” vastaan käytävän taistelun luonnetta.

8. Proletariaatin diktatuuri on proletariaatin muodoltaan päättäväisintä ja vallankumouksellisinta luokkataistelua porvaristoa vastaan. Tämä taistelu voi olla menestyksellistä vain silloin, kun proletariaatin vallankumouksellisin etu-

joukko vie mukanaan tämän luokan valtaenemmistön. Siksi proletariaatin diktatuuriin valmistautuminen ei vaadi vain sitä, että selitetään kaikkinaisen reformismin, kaikkinaisen demokratianpuolustamisen olevan tuotantovälineiden yksityisomistuksen säilyessä luonteeltaan porvarillista; että paljastetaan sellaiset tendenssit, jotka tosiasiallisesti merkitsevät porvariston etujen puolustamista työväenliikkeen sisällä, vaan se vaatii myös nostamaan vanhojen johtajien tilalle kommunisteja poikkeuksetta kaikissa proletariaatin järjestöissä, ei vain poliittisissa, vaan myös ammatti-, osuustoiminta-, valistus- y.m. järjestöissä. Mitä pitkäaikaisempaa, täydellisempää ja kestävämpää porvarillisen demokratian herruus on kyseisessä maassa ollut, sitä enemmän porvariston on onnistunut soluttaa toimipaikoille tuollaisia johtajia, toimihenkilöitä, jotka se on kasvattanut, jotka ovat omaksuneet sen katsomukset ja ennakkoluulot ja jotka se on hyvin usein suoranaisesti tai välillisesti lahjonut. Täytyy sata kertaa rohkeammin kuin tähän asti syrjäyttää noita työläisaristokratian edustajia ja porvarillistuneita työläisiä kaikilta toimipaikoilta ja nostaa heidän tilalleen vaikkapa aivan kokemattomia työläisiä, kunhan näillä vain on yhteys riistonalaisten joukkoihin ja nauttivat niiden luottamusta taistelussa riistäjiä vastaan. Proletariaatin diktatuuri vaatii nostamaan tällaisia, kokemusta vailla olevia työläisiä kaikkein vastuunalaisimpiin valtion toimiin, muuten työväenhallituksen valta tulee olemaan voimaton eikä se saa joukkojen kannatusta.

9. Proletariaatin diktatuuri on kapitalistiluokan sortamien, polkemien, painamien, pelottelemien, toisistaan eristämien ja pettämien työtätekevien ja riistettyjen mahdollisimman täydellistä johtamista sen ainoan luokan taholta, jonka koko kapitalismin historia on valmistanut tällaiseen johtotehtävään. Proletariaatin diktatuuriin valmistautuminen täytyy sen vuoksi aloittaa kaikkialla ja viipymättä muun muassa seuraavalla tavalla.

Poikkeuksetta kaikissa järjestöissä, liitoissa ja yhdistyksissä, ensi sijassa proletaaristen ja sitten myös ei-proletaaristen työtätekevien ja riistettyjen joukkojen (poliittisissa, ammatillisissa, sotilaallisissa, osuustoiminnallisissa, valistus-, urheilu- y.m.) järjestöissä, täytyy perustaa kommunistiryhmiä tai -soluja — pääasiallisesti julkisia, mutta myös salaisia, jotka ovat välttämättömiä kaikissa sellaisissa

tapauksissa, kun on odotettavissa, että porvaristo lakauttaa nuo järjestöt, vangitsee tai karkottaa niiden jäseniä; näiden solujen, jotka ovat kiinteässä yhteydessä toisiinsa ja puolueen keskuksen, vaihtavat saamiaan kokemuksia ja tekevät agitaatio-, propaganda- ja organisaatiotyötä poikkeuksetta kaikilla yhteiskunnallisen elämän aloilla, poikkeuksetta kaikkien erilaisten työtätekevien joukkojen ja kerrostien keskuudessa, täytyy kasvattaa järjestelmällisesti tällaisessa monipuolisessa työssä myös itseään, puoluetta, luokkaa ja joukkoja.

Samalla on erittäin tärkeää, että kehitellään käytännöllisesti erilaisia välttämättömiä työmenetelmiä, joita sovelletaan toisaalta „johtajien” tai „vastuunalaisten edustajain” suhteen, jotka hyvin usein ovat auttamattomasti pikkuporvarillisten ja imperialististen ennakkoluulojen turmelemia; nämä „johtajat” täytyy armotta paljastaa ja karkottaa työväenliikkeestä; toisaalta joukkojen suhteen, jotka varsinkin imperialistisen sodan jälkeen ovat suurimmalta osaltaan taipuvaisia hyväksymään ja omaksumaan opin, joka vaatii ehdottomasti proletariaatin johtoasemaa ainoana pelastuksena kapitalistisesta orjuudesta; pitää oppia suhtautumaan joukkoihin hyvin kärsivällisesti ja hienovaraisesti, jotta voitaisiin ymmärtää näiden joukkojen kunkin kerroksen, kunkin ammattinharjoittajaryhmän j.n.e. mentaliteetin erikoisuudet ja omalaatuiset piirteet.

10. Eräs kommunistien ryhmistä eli soluista ansaitsee muuten erikoista huomiota ja huolenpitoa puolueen taholta, nimittäin parlamenttiryhmä, t.s. niiden puolueen jäsentien ryhmä, jotka ovat porvarillisen edustuslaitoksen (ennen kaikkea valtakunnallisen laitoksen, mutta myös paikallisten, kunnallis- y.m. laitosten) edustajia. Toisaalta nimenomaan tällä puhujalavalla on erikoisen suuri merkitys takapajuisten tai pikkuporvarillisten ennakkoluulojen vallassa olevien työtätekevien joukkojen mitä laajimpien kerrostien silmissä; tämän vuoksi kommunistien täytyy ehdottomasti juuri tätä puhujalavaa käyttäen tehdä propaganda-, agitaatio- ja organisaatiotyötä, selittää joukoille, miksi porvarillisen parlamentin hajottaminen Neuvostojen yleisvaltakunnallisen edustajakokouksen toimesta oli lainmukaista Venäjällä (ja tulee aikanaan olemaan lainmukaista missä maassa hyvänsä). Toisaalta porvarillisen demokration koko historia on tehnyt parlamentin puhujalavasta,

erittäinkin kehittyneimmissä maissa, ennen kuulumattoman petkutuksen, kansan rahataloudellisen ja poliittisen pettämisen, virkakiipeilyn, teeskentelyn ja työtätekevien sortamisen tärkeimmän tai erään tärkeimmän välineen. Vallankumouksellisen proletariaatin parhaiden edustajain kiihkeä viha parlamentteja kohtaan on sen vuoksi täysin oikeutettua. Sen vuoksi kommunististen puolueiden ja kaikkien III Internationalea kannattavien puolueiden — varsinkin niissä tapauksissa, kun nämä puolueet eivät ole syntyneet vanhoista puolueista eroamisen tietä ja niitä vastaan käydyn pitkäaikaisen ja sitkeän taistelun tuloksena, vaan siten, että vanhat puolueet ovat siirtyneet (usein nimellisesti) uudelle kannalle, — tulee olla erittäin vaativaisia parlamenttiryhmiään kohtaan: alistaa ne täydellisesti puolueen Keskuskomitean valvontaan ja ohjaukseen; muodostaa ne pääasiallisesti vallankumouksellisista työläisistä; analysoida mitä huolellisimmin puoluelehdistössä ja puoluekokouksissa parlamenttiedustajien puheita niiden kommunistisen periaatteellisuuden kannalta; velvoittaa edustajia tekemään agitaatiotyötä joukkojen keskuudessa, erottaa näistä ryhmistä henkilöt, jotka ajavat II Internationalen suuntaa j.n.e.

11. Eräs niistä tärkeimmistä syistä, jotka vaikeuttavat vallankumouksellista työväenliikettä kehittyneissä kapitalistisissa maissa, on se, että siirtomaiden omistuksen ja finanssipääoman ylivoittojen y.m. ansiosta pääoma on onnistunut luomaan niissä pienenä vähemmistönä olevan työläisaristokratian verraten laajan ja pysyvän kerroksen. Se nauttii parempaa palkkaa ja on eniten ammattikunta-maisen ahdaskatseinen sekä eniten poroporvarillisten ja imperialististen ennakkoluulojen vallassa. Se on II Internationalen, reformistien ja „keskustalaisten” varsinainen yhteiskunnallinen „tuki”, ja tällä hetkellä se on porvariston milteipä tärkein yhteiskunnallinen tuki. Yksinpä proletariaatin ennakkovalmistaminenkin porvariston kukistamiseen on mahdotonta, ellei nyt heti käydä järjestelmällistä, laajaa ja avointa taistelua tätä kerrosta vastaan, joka proletariaatin voitettua — kuten kokemus on jo selvästi osoittanut — antaa epäilemättömästi paljon aineksia porvarilliseen valkokaartiin. Kaikkien III Internationalea kannattavien puolueiden täytyy ehdottomasti toteuttaa

käytännössä tunnus: „syvemmälle joukkojen keskuuteen”, „kiinteämmäksi yhteys joukkoihin” — ymmärtäen joukoilla kaikkia työtätekeviä ja pääoman riistämiä ihmisiä, eritoten niitä, jotka ovat vähiten järjestyneitä ja valistuneita, sorre- tuimpia ja vaikeimmin järjestettävissä.

Proletariaatista tulee vallankumouksellinen vain sikäli, mikäli se ei sulkeudu ahtaaseen ammattikuntalaisuuteen, mikäli se esiintyy kaikissa yhteiskuntaelämän kysymyksissä ja kaikilla yhteiskuntaelämän aloilla kaikkien työtätekevien ja riistettyjen joukkojen johtajana, eikä se voi toteuttaa diktatuuriaan, ellei se ole valmis ja ellei se pysty mitä suurimpiin uhrauksiin porvariston voittamiseksi. Tässä suhteessa on sekä periaatteellista että käytännöllistä merkitystä kokemuksella, mikä on saatu Venäjällä, jossa proletariaatti ei olisi voinut toteuttaa diktatuuriaan eikä voittaa itselleen kaikkien työtätekevien joukkojen yleistä kunnioitusta ja luottamusta, ellei se olisi kantanut eniten uhreja ja kärsinyt enemmän nälkää kuin näiden joukkojen muut kerrokset maailman porvariston paineen, sodan ja saarron vaikeimpina aikoina.

Muun muassa on erikoisen välttämätöntä, että kommunistinen puolue ja proletariaatin kehittynein osa tukee kai- kin tavoin ja uhrautuvaisesti laajaa, vaistonvaraista, jouk- koluontoista lakkoliikettä, mikä on ainoa, joka voi pääoman sorrn oloissa toden teolla herättää, panna liikkeelle, valis- taa ja järjestää joukkoja, opettaa ne luottamaan täydelli- sesti vallankumoukselliseen proletariaattiin johtajana. Ilman tällaista valmistelua ei voi olla mitään proletariaatin diktatuuria, eikä III Internationalea kannattavien puoluei- den riveissä voida millään sietää ihmisiä, jotka saattavat esiintyä julkisesti lakkoja vastaan, kuten Kautsky tekee Saksassa ja Turati Italiassa. Vieläkin enemmän tämä kos- kee tietysti niitä tradeunionistisia ja parlamenttijohtajia, jotka usein kavaltavat työläisiä opettaen näitä lakkokoke- muksen pohjalla reformismiin eivätkä vallankumoukseen (esim. Englannissa ja Ranskassa viime vuosien aikana).

12. Kaikissa maissa, jopa kaikkein vapaimmissa, „legaa- lisimmissa” ja siinä mielessä „rauhallisimmissakin” maissa, että luokkataistelu on vähiten kärjistynyttä, on jo koittanut kausi, jolloin jokaisen kommunistisen puolueen ehdottomana velvollisuutena on yhdistää järjestelmällisesti toisiinsa

legaalinen ja illegaalinen työ, legaalinen ja illegaalinen organisaatio. Tämä siksi, että kaikkein sivistyneimmissä ja vapaimmissakin maissa, joissa porvarillis-demokraattinen järjestelmä on „vankin”, hallitukset ovat jo nyt ryhtyneet vastoin vilpillisiä ja tekopyhiä ilmoituksiaan laatimaan järjestelmällisesti salaisia kommunistien nimiluetteleja, rikkomaan loputtomasti omaa perustuslakiaan voidakseen tukea puolisalaa ja salaa valkokaartilaisia ja murhata kommunisteja kaikissa maissa, valmistelemaan salassa kommunistien vangitsemisia, soluttamaan provokaattoreja kommunistien keskuuteen j.n.e. j.n.e. Vain äärimmäisen taantumukselliset poroporvarit, verhotkootpa he itseään kuinka kauniilla „demokraattisilla” ja pasifistisilla fraaseilla tahansa, saattavat kieltää tämän tosiasian tai siitä seuraavan ehdottoman johtopäätöksen: kaikkien legaalisten kommunististen puolueiden täytyy perustaa viiptyttä illegaalisia järjestöjä sitä varten, että voidaan suorittaa järjestelmällistä illegaalista työtä ja valmistautua täydellisesti hetkeen, jolloin porvaristo ryhtyy vainotoimenpiteisiin. Erittäin tarpeellista on illegaalinen toiminta armeijassa, laivastossa, poliisilaitoksessa, sillä suuren imperiaalistisen teurastuksen jälkeen kaikki hallitukset maailmassa ovat alkaneet pelätä kansan armeijaa, johon pääsevät talonpojat ja työläiset, ne ovat alkaneet turvautua salaa kaikkiin mahdollisiin keinoihin muodostaakseen varta vasten porvariston keskuudesta valikoituja ja tarkoituksellisesti kaikkein uudenaikaisimmilla aseilla aseistettuja sotajoukko-osastoja.

Toisaalta on myös välttämätöntä, ettei missään tapauksessa rajoituta illegaaliseen työhön, vaan harjoitetaan myös legaalista toimintaa voittaen siinä kaikki vaikeudet, perustaen legaalisia lehtiä ja legaalisia järjestöjä, joilla on mitä erilaisimpia nimiä ja joiden nimeä voidaan tarpeen vaatiessa usein vaihtaa. Siten menettelevät Suomen, Unkarin, osittain Saksan, Puolan, Latvian y.m. maiden illegaaliset kommunistiset puolueet. Siten pitää menetellä myös „Maailman teollisuustyöläisten” (I.W.W.) Amerikassa, niin täytyy menetellä kaikkien nykyisin legaalisten kommunististen puolueiden, jos yleiset syyttäjät nostavat niitä vastaan syytteitä Kommunistisen Internationalen edustajakokousten päätöslauselmien vuoksi j.n.e.

Illegaalisen ja legaalisen toiminnan yhdistämistä eivät tee periaatteellisesti ehdottoman välttämättömäksi ainoastaan nykyisen ajankohdan, proletariaatin diktatuurin aattokauden kaikki erikoisuudet, vaan myös se, että on välttämättöntä todistaa porvaristolle, ettei ole eikä voi olla sellaista toimialaa, jota kommunistit eivät voisi valloittaa, ja ennen kaikkea se, että kaikkialla on vielä laajoja proletaarisia kerroksia ja vieläkin enemmän ei-proletaarisia työtätekeviä ja riistettyjä joukkoja, jotka yhä luottavat porvarillis-demokraattiseen laillisuuteen ja joiden käsitysten muuttaminen on meille mitä tärkein asia.

13. Työväenlehdistön tila kehittyneimmissä kapitalistisissa maissa osoittaa muuten erittäin havainnollisesti, kuinka valheellista porvarillisen demokratian aikana on vapaus ja tasa-arvoisuus, samoin kuin senkin, kuinka välttämättöntä on legaalisen ja illegaalisen toiminnan järjestelmällinen yhdistäminen. Sekä voitettussa Saksassa että voittaneessa Amerikassa turvaudutaan porvariston valtiokoneiston koko voimaan ja finanssikuninkaiden kaikenlaisiin vehkeilyihin, jotta työläisiltä voitaisiin riistää heidän lehdistönsä: pannaan syytteeseen ja pidätetään (tai murhataan palkkamurhaajien avulla) toimittajia, kielletään postitus, jätetään paperitta y.m. j.n.e. Sitä paitsi päivälehdille välttämätön informaatioaineisto on porvarillisten uutistojen hallussa ja ilmoitukset, joita ilman suuri lehti ei ole kannattava, ovat kapitalistien „vapaassa” määräysvallassa. Tuloksena on, että porvaristo yrittää petoksella, pääoman ja porvarillisen valtion painostuksella riistää vallankumoukselliselta proletariaatilta sen lehdistön.

Taistellakseen sitä vastaan kommunististen puolueiden täytyy luoda työläisiä varten suurilevikkinen uudentyypinen lehdistö: ensiksikin legaalisia julkaisuja, joiden pitää nimittämättä itseään kommunistisiksi ja sanomatta olevansa puolueen julkaisuja oppia käyttämään hyväkseen vähäisimpiäkin legaalisia mahdollisuuksia, kuten bolshevikit tekivät tsaarin aikana vuoden 1905 jälkeen; toiseksi illegaalisia lehtisiä, vaikkapa hyvin pienikokoisia ja epä säännöllisesti ilmestyviä, mutta joista työläiset ottavat uusintapainoksia monissa kirjapainoissa (salaisesti tai, jos liike on tullut voimakkaaksi, valtaamalla vallankumouksellisesti kirjapainoja) ja joissa proletariaattia informoi-

daan sensuurivapaasti, vallankumoushengessä ja esitetään vallankumouksellisia tunnuksia.

Proletariaatin diktatuuriin valmistautuminen on mahdollista ilman joukkoja innostavaa vallankumouksellista taistelua kommunistisen lehdistön vapauden puolesta.

III

KOMMUNISTISEN INTERNATIONALEN KANSSA LIITTOUTUVIEN JA LIITTOUTUMAAN PYRKIVIEN PUOLUEIDEN LINJAN OIKAISEMINEN — OSAKSI MYÖS NIIDEN KOKOONPANON PARANTAMINEN

14. Sitä, missä määrin tärkeimpien, maailman talouden ja maailman politiikan kannalta tärkeimpien, maiden proletariaatti on valmis toteuttamaan diktatuuriaan, luonnehtii objektiivisimmin ja tarkimmin se, että II Internationalen vaikutusvaltaisimmat puolueet: Ranskan sosialistinen puolue, Saksan riippumaton sosialidemokraattinen puolue, Englannin riippumaton työväenpuolue ja Amerikan sosialistinen puolue ovat eronneet tuosta keltaisesta Internationalesta ja päättäneet yhtyä — ensimmäiset kolme tietyn ehdoin, mutta viimeksi mainittu jopa ehdoittakin — III Internationalen. Tämä osoittaa, ettei ainoastaan vallankumouksellisen proletariaatin etujoukko, vaan myös sen enemmistö on alkanut tapahtumien kulun vakuuttamana siirtyä meidän kannalle. Nyt on tärkeintä, että kyetään viemään tämä asia päätökseen ja lujasti, organisatorisesti varmistamaan saavutettu, jotta voitaisiin ilman vähäisintäkään horjuntaa lähteä eteenpäin koko linjalla.

15. Mainittujen puolueiden (joihin tulee lisätä vielä Sveitsin sosialistinen puolue, jos sähkeet, joissa tiedotetaan sen päättäneen liittoutua III Internationalen kanssa, pitävät paikkansa) koko toiminta osoittaa — ja näiden puolueiden jokainen aikakausjulkaisu vahvistaa havainnollisesti —, että tuo toiminta ei ole vielä kommunistista ja että se käy usein suorastaan ristiinkin sellaisten III Internationalen peruseriaatteiden kanssa kuin on proletariaatin diktatuurin ja Neuvostovallan tunnustaminen porvarillisen demokratian asemesta.

Siksi Kommunistisen Internationalen II kongressin pitää päättää, että se ei katso mahdolliseksi hyväksyä heti näitä

puolueita; että se tunnustaa oikeaksi sen vastauksen, jonka III Internationalen Toimeenpaneva Komitea antoi saksalaisille „riippumattomille”³²; että se jälleen ilmoittaa olevansa valmis käymään neuvotteluja jokaisen puolueen kanssa, joka eroaa II Internationalesta ja haluaa lähentyä III Internationalea; että se myöntää näiden puolueiden edustajille neuvottelevan äänioikeuden kaikissa kongresseissaan ja konferensseissaan; että nämä (ja näiden kaltaiset) puolueet voivat liittyä kokonaan Kommunistiseen Internationaleen ehdolla, että:

1. Kommunistisen Internationalen kaikkien edustajakousten ja sen Toimeenpanevan Komitean kaikki päätökset julkaistaan puolueen kaikissa aikakausjulkaisuissa;

2. Nämä päätökset käsitellään puolueen kaikkien osastojen tai paikallisjärjestöjen erityisissä kokouksissa;

3. Tällaisen käsittelyn jälkeen kutsutaan koolle puolueen erityinen kongressi tekemään yhteenvedot ja

4. Puhdistamaan puolueen aineksista, jotka edelleenkin toimivat II Internationalen hengessä.

5. Puolueen kaikki sanoma- ja aikakauslehdet siirretään yksinomaan kommunististen toimitusten käsiin.

III Internationalen II kongressi antaa Toimeenpanevan Komiteansa tehtäväksi hyväksyä mainitut ja niiden kaltaiset puolueet virallisesti III Internationaleen, kun on tarkastettu ennakolta, että kaikki nämä ehdot on todella täytetty ja puolueen toiminta muuttunut luonteeltaan kommunistiseksi.

16. Mitä tulee niiden kommunistien menettelyyn, jotka nykyisin ovat vähemmistönä mainittujen ja niiden kaltaisten puolueiden vastuunalaisissa toimissa, Kommunistisen Internationalen II kongressin täytyy päättää, että koska näihin puolueisiin kuuluvien työläisten keskuudessa epäilemättä voimisiuu vilpiton myötätunto kommunismia kohtaan, kommunistien eroaminen näistä puolueista ei ole suotavaa, niin kauan kuin he voivat tehdä näiden puolueiden sisällä työtä proletariaatin diktatuurin ja Neuvostovallan tunnustamisen hengessä ja niin kauan kuin voidaan arvostella opportunisteja ja keskustalaisia, joita näihin puolueisiin on vielä jäänyt.

Samalla III Internationalen II kongressin pitää asettua kannattamaan kommunististen tai kommunismiin myötämielisesti suhtautuvien ryhmien ja järjestöjen liittymistä

Englannissa „Työväenpuolueeseen” (Labour Party) siitä huolimatta, että tämä kuuluu II Internationaleen. Tämä siksi, että niin kauan kuin kyseinen puolue säilyttää sen kokoonpanoon kuuluville järjestöille niiden nykyisen arvosteluvapauden sekä vapauden harjoittaa propaganda-, agitaatio- ja organisaatiotoimintaa proletariaatin diktatuurin ja Neuvostovallan hyväksi, niin kauan kuin tämä puolue pysyy luonteeltaan työväenluokan kaikkien ammatillisten järjestöjen yhtymänä, kommunistien täytyy välttämättä tehdä kaikki voitavansa ja suostua tietynlaisiin kompromisseihin voidakseen vaikuttaa laajoihin työläisjoukkoihin, paljastaa niiden opportunistisia johtajia korkeammalta ja joukoille näkyvältä puhujalavalta, jouduttaa poliittisen vallan siirtämistä porvariston suoranaisilta edustajilta „kapitalistiluokan työläisapureille”, jotta joukot voitaisiin vapauttaa mahdollisimman nopeasti viimeisistäkin harhakuvitelmista sen suhteen.

17. Italian sosialistisen puolueen suhteen III Internationalen II kongressi katsoo pohjaltaan oikeaksi tähän puolueeseen kohdistetun arvostelun ja ne käytännölliset ehdotukset, jotka on esitetty Italian sosialistisen puolueen Kansallisneuvostolle tämän puolueen Torinon osaston³³ nimessä aikakauslehdessä „Uusi Järjestys” („L'Ordine Nuovo”) toukokuun 8 p:nä 1920 ja jotka vastaavat täydellisesti kaikkia III Internationalen peruseräjäiteitä.

Siksi III Internationalen II kongressi kehottaa Italian sosialistista puoluetta kutsumaan koolle puolueen ylimääräisen edustajakokouksen käsittelemään näitä ehdotuksia sekä Kommunistisen Internationalen kummankin kongressin kaikkia päätöksiä puolueen linjan oikaisemiseksi ja puolueen ja erittäinkin sen parlamenttiryhmän puhdistamiseksi ei-kommunistisista aineksista.

18. III Internationalen II kongressi toteaa virheellisiksi ja kumooa yksityiskohtaisesti erityisillä päätöksillään ne katsomukset puolueen suhtautumisesta luokkaan ja joukkoihin sekä sen katsomuksen, että kommunististen puolueiden osallistuminen porvarillisiin parlamentteihin ja taantumuksellisiin ammattiliittoihin ei ole välttämätöntä,— katsomukset, joita on puolustanut täydellisimmin „Saksan kommunistinen työväenpuolue” ja osittain myös „Sveitsin kommunistinen puolue”, Wienissä ilmestyvä Kommunistisen Internationalen Itä-Euroopan sihteeristön

äänenkannattaja „Kommunismi” („Kommunismus”), nykyisin hajallelaskettu Amsterdamin sihteeristö ja eräät hollantilaiset toverit, edelleen eräät Englannin kommunistiset järjestöt, esim. „Sosialistinen työväenliitto” y.m., sekä myös Amerikan „Maailman teollisuustyöläiset” ja Englannin „Tehdasvanhimpien komitea” (Shop Stewards Committee) y.m.

Siitä huolimatta III Internationalen II kongressi katsoo mahdolliseksi ja suotavaksi sen, että Kommunistiseen Internationalen yhtyvät viipymättä näistä järjestöistä ne, jotka eivät ole vielä liittyneet siihen virallisesti, sillä tässä tapauksessa, varsinkin kun kysymyksessä ovat Amerikan ja Australian „Maailman teollisuustyöläiset” sekä Englannin „Tehdasvanhimmat”, olemme tekemisissä syvästi proletarisen ja joukkoluontoisen liikkeen kanssa, joka pohjaltaan on tosiasiallisesti Kommunistisen Internationalen tärkeimpien periaatteiden kannalla. Näissä järjestöissä havaittavat virheelliset käsitykset porvarillisiin parlamenteihin osallistumisesta eivät johdu niinkään porvariston keskuudesta lähteneiden tulokkaiden vaikutuksesta, jotka tuovat mukanaan omia, asiallisesti pikkuporvarillisia käsityksiä, jollaisia usein ovat anarkistien katsomukset, kuin täysin vallankumouksellisten ja joukkoihin yhteydessä olevien proletariin poliittisesta kokemattomuudesta.

Siksi III Internationalen II kongressi pyytää kaikkia anglosaksisten maiden kommunistijärjestöjä ja -ryhmiä, vieläpä siinäkin tapauksessa, että „Maailman teollisuustyöläisten” ja „Tehdasvanhimpien” hetikohtaisesta III Internationalen liittymisestä ei tulisikaan mitään, harjoittamaan näiden järjestöjen suhteen mahdollisimman ystävällistä politiikkaa, lähentymään niitä ja niille myötämielisiä joukkoja, selittämään niille ystävällisessä hengessä, kaikkien vallankumousten ja erittäinkin kolmen XX vuosisadalla tapahtuneen Venäjän vallankumouksen kokemuksen kannalta niiden yllämainittujen käsitysten virheellisyyden ja olemaan luopumatta uusista yrityksistä yhtyä näiden järjestöjen kanssa yhtenäiseksi kommunistiseksi puolueeksi.

19. Tämän yhteydessä kongressi kiinnittää kaikkien tovereiden huomiota erittäinkin romaanisissa ja anglosaksisissa maissa siihen, että anarkistien keskuudessa on tapahtunut sodan jälkeen kautta koko maailman syvällistä aatteellista jakautumista proletariaatin diktatuuriin ja Neu-

vostovaltaan suhtautumista koskevassa kysymyksessä. Ja nimenomaan proletaaristen aineiden keskuudessa, joita anarkismiin on useinkin sysännyt aivan oikeutettu viha II Internationalen puolueiden opportunismia ja reformismia kohtaan, on havaittavissa näiden periaatteiden aivan oikeaa käsittämistä, mikä on sitä yleisempää, mitä läheisemmin ne tuntevat Venäjän, Suomen, Unkarin, Latvian, Puolan ja Saksan kokemuksen.

Siksi kongressi katsoo kaikkien tovereiden velvollisuudeksi tukea kaikin tavoin laajojen proletaaristen aineiden siirtymistä anarkismista III Internationalen kannalle. Kongressi tähdentää, että todella kommunististen puolueiden työn menestyksellisyyden mittapuuna tulee olla muun muassa se, missä määrin ne ovat onnistuneet voittamaan anarkismista omalle kannalleen ei sivistyneistö- ja pikku-porvarillisia aineksia, vaan kaikki laajat proletaariset ainekset.

Heinäkuun 4 pnä 1920.

Julkaistu heinäkuussa 1920
